

Štirje soneti

(Šestnajstletni)
Miklavž
Komelj

Z vonjavo cerkve si se zasteklila.
Besede spet so srečale predmete.
Zadihala si skoz lasé odklete.
Ko šla boš, se boš z rimo pokropila.

In jaz te kot hipnotiziran gledam.
Tvoje molitve vse bi rad opravil
in si iz videnj čvrsta tla sestavil,
pa se sesipanja preveč zavedam.

Vem, da šele takrat bom spravljén s časom,
ko bom ob najbolj žejni misli nate
utonil v svojo najbolj vrelo lavo.

Ko bom zaspal, me boš pokrila z glasom.
V sanjah bom za hipec stopil vate.
Prebudil se bom s pesmijo pod glavo.

*

Beneški dož me večkrat je povabil
na vožnjo z gondolo po gotskem zraku,
a zmeraj sem poslovil se že v mraku,
da ne bi mi kak duh oči ugabil.

Zdaj sem na svoje trésenje pozabil,
vso noč čolnaril sem kar na oblaku
in sem naplaval se na slanem tlaku.
Preveč sem videl in sem se izrabil.

Bi šel domov ali v Svinčeno ječo?
Povsod so že ljudje iz raznih krajev,
a mene zdaj zanima le tišina.

Ne bom se mešal med tulečo gnečo.
Preselil se bom kar na Most vzdihljajev.
Moj Bog! Povsod je dom. Povsod tujina.

*

Mladost je najbolj, najbolj kruta milost,
ko na brsteča usta pada prah
in veš, da jutri jih zaraste mah
in neodžejana razlušči v gnilost.

Kdo mi je dal tako želeče prste?
Zločinec je, kdor išče kratek čas,
ko naredim z vsakim dihom jaz
jeklen korak do gnusne črne krste.

Pokrajina tam čez je neodkrita,
a le trohnenje sili mi v oko.
Še tvojo glavo vidim kot lobanjo.

Z življenjem le slučajno je pokrita,
pa vendar lepa je tako zelo,
da bi mogoče dal še večnost zanjo.

*

Prelep pozdravček, moja ljuba Smrt!
Če sem opeval stanja brezimenska,
bom vendar tudi tebe, saj si ženska
in že od rojstva vate sem zazrt.

Saj sploh ne skrivam, da se imava rada,
in vem, da bom prestopil skozi tebe

v novo in svetlejšo radost sebe,
še zadnje mučenje mi bo naslada.

In če bi bil za tabo prazen krater,
bi te še bolj ljubila moja kri,
čeprav z zavestjo, da se ne zveliča.

Prosil bi te kot ljubico in mater,
da s prsti bi zastrla mi oči,
da ne bi nikdar, nikdar videl ničā.

Vladimir
Kovačič

Vlak

(Odlomek)

7

Dan se je prevesil v pozno popoldne, med rezke piske lokomotive je naselil negotovost ptic, ki s črnimi krili občasno pomahajo obupu. Če pogledam postajenačelnika, se mi kljub drugim prividom odvali kamen od srca, stisnjenega med dušo in telesom. Vsekakor je med njim in menoj nekaj, kar bi si morala glasno in odločno povedati, razčleniti nastali položaj medsebojne povezanosti in soodvisnosti. Tu pred nama nastaja

in se razrašča iz razmočene praznine med nama in tiri, speljanimi v neraziskanost premešanosti različnih časov, nenasitno gospodujočih nad našimi življenji.

Ni stvar v tem, da bi ga moral povabiti na pijačo v zakoten lokal, od koder bi v gostoti cigaretnega dima in neuresničljivosti vsebine čvrstih sanj s potrebno oddaljenostjo opazovala približevanje najinega duha in množice drug proti drugemu, česar nemara v vseobči razplamtelosti, nervoznosti živčevja in tkiva ne bo mogoče preprečiti kljub zaviranju vlakov, kljub pravočasni previdnosti strojevodij, ki imajo natančen občutek za razdaljo med sabo in mestom na postaji, kjer se bodo ustavili, odložili potnike in v svoje zapeljevanje in speljevanje sprejeli druge. Za to še zmerom ni prepozno, v hlastajočem brezobličju kaosa pa se lahko zgodi še kaj bolj nepredvidljivega.

Na tem mestu in zdaj si moram brezpogojno, predvsem trezno pogledati v oči in si natočiti kristalno čistega vina, ne pa se veseliti ali pa